

INFLUENȚA

Sunt fericit pentru că în dimineața aceasta pot să fiu în această adunare, în care văd foarte mulți tineri. De fapt, dacă am înțeles bine, serviciul din această dimineață este dedicat tinerilor din Shreveport. Pentru viața mea este ceva deosebit de plăcut, deoarece am ocazia să mă adresez direct fetelor și băieților, care dacă va mai fi un mâine, vor urma după noi.

Aș vrea să știu câte denominațiuni au reprezentanți în locul acesta, pentru serviciul din dimineața aceasta? Aș vrea ca cei care vin de la metodiști să își ridice mâna. În ordine. De la bapțiști? Pot să vă văd mâinile? Minunat. Prezbiterieni? Desigur. Luterani? Penticostali? Da, desigur. Nazarinei? Sfinții pelerini? Sunteți și din alte denominațiuni pe care nu le-am pomenit? Ridicați-vă mâna, vă rog. Mă întreb dacă sunt și catolici? Da, desigur. Avem printre noi și evrei ortodocși? În ordine, domnilor. Dacă nu mă înșel, la ultima adunare pe care am ținut-o aici, am avut printre noi și un rabin de la gruparea evreilor ortodocși, grupare care este cu adevărat mama tuturor celorlalte grupări. Vedeți, biserica evreiască a născut biserica creștină. Creștinismul vine din iudaism.

Eu sunt foarte bucuros pentru că în dimineața aceasta avem reprezentanți din toate aceste grupări. Eu sunt sigur că dacă Domnul Isus ar veni în dimineața aceasta, El nu ar pune întrebarea pe care v-am pus-o eu. (Din ce grupare faceți parte?), ci i-ar lua cu El pe toți aceia care sunt pregătiți pentru acest eveniment.

Cu ani în urmă, eu am lucrat la o fermă. Cu câteva luni în urmă, eu am trecut pe acolo și am povestit la poartă chiar cu unul dintre frații din Jeffersonville. El este prezent în dimineața aceasta aici - este fratele Welch Evans. În timpul când am lucrat acolo, eu am stat de multe ori și am privit cum duceau vitele la păscut, în pădurea Arapaho. Asociația Troublesome Hereford River, paște pădurea din East Fork, în timp ce pe partea cealaltă este West Fork Troublesome și Upper Troublesome River. Dacă tu ai o fermă, și poți să produci doi baloți de fân (este un exemplu) pentru o vacă, atunci tu poți duce înăuntru vaci pentru câți baloți de fân ai. În cazul

acesta, Camera de Comerț are denumirea rasei din care fac parte vacile tale și numărul lor.

Îngrijitorul trebuie să stea acolo și să numere toate vitele după care au voie să meargă pe pășune, și după ce intră acolo, le controlează din nou ca să vadă dacă n-au intrat cumva și alte vaci. Acolo nu au voie să intre decât vaci care aparțin de rasa Hereford pur sânge, aceasta în cazul asociației Hereford. Deci acolo intră numai rasa Hereford, numai vacile care au fost înregistrate, nimic în plus, pentru că ei au un număr de tauri, pentru un anumit număr de vaci. Totul se face întocmai cum am spus, ca să se obțină și în continuare rase curate. Deci animalele care intră pe pășune trebuie să facă parte din rasa Hereford și să fie înregistrate.

Și eu am putut să văd cum îngrijitorul numără și controlează toate acele animale. Pe el nu-l interesa a cui sunt vacile, pe el îl interesa marca, rasa. Acolo erau animalele provenite de la diferite ferme. Unele erau ale lui Grimes, altele ale lui Diamond Bar, ale noastre erau de la Turkey Track, și multe altele, dar pe îngrijitor nu l-a interesat niciodată de la ce fermă sunt vacile, ci rasa. El privea eticheta de la urechea vacii, iar dacă animalul nu era din rasa Hereford pur sânge, nu primea autorizația de a intra pe pășune.

Privindu-l pe îngrijitor, mi-am zis de multe ori: „Exact așa va fi și la judecată!” Dumnezeu nu se va uita niciodată de unde venim, adică dacă suntem metodiști, baptiști, prezbiterieni, pentecostali, sau orice altceva, ci El va privi rasa de Sânge, Însemnul. Acesta ne va introduce înăuntru, pentru că în glorie vor intra numai cei care sunt sub Sânge. Sângele va arăta că noi am acceptat ce a făcut Dumnezeu pentru noi în Hristos.

Vedeți, noi nu putem face nimic pentru a ne salva, pentru că prin păcat noi am fost scoși din prezența lui Dumnezeu. Nu am mai fost nicio cale de salvare. Când omul a căzut în păcat, între el și Dumnezeu s-a deschis o prăpastie pe care omul nu o mai poate trece singur. Nu există nicio cale de întoarcere prin propriile puteri, dar Dumnezeul cel viu și îndurător, în mila Sa cea mare, a acceptat un înlocuitor, și acest Înlocuitor, adică Cel care a luat locul nostru, este Isus Hristos. De aceea

Dumnezeu va recunoaște numai Sângele Fiului Său în ziua aceea.

Noi am avut un timp glorios în Tabernacolul Vieții, deoarece Duhul Sfânt a fost în mijlocul nostru și noi îl așteptăm și acum.

Mă gândesc că fiecare om dorește să știe de unde vine, ce face aici și unde va pleca atunci când viața aceasta va ajunge la capăt. Acesta este motivul pentru care au apărut tot felul de cărți de filozofie, prin care înțelepții încearcă să găsească un răspuns la aceste întrebări.

Părerea mea este că acele cărți nu sunt bune, dar să nu uitați că există o singură carte care vă poate spune cu certitudine, de unde veniți, cine sunteți și încotro mergeți! Și această carte este Biblia, Cuvântul lui Dumnezeu. Noi credem ceea ce este scris în ea și susținem că este Adevărul. În Biblie ni se făgăduiește că ni se va face cunoscut, cine suntem, de unde venim și încotro mergem.

Nu demult, am citit un articol în revista „Mișcarea lui Anderson” a Bisericii lui Dumnezeu, despre o scriere istorică. Nu-mi mai amintesc exact anul în care se petrecea întâmplarea, dar era la câteva sute de ani de la moartea lui Hristos. Și acolo se spune că un misionar a venit în Anglia cu gândul să-l întoarcă pe regele Angliei la creștinism. Ei s-au așezat lângă vatra mare în care ardea focul. Și în timp ce acel creștin încerca să-l convingă pe rege, a venit o vrăbiuță care a zburat în lumină, a făcut apoi câteva ture în jurul acelei lumini și a dispărut în întuneric.

Eu cred că toate lucrurile sunt spre slava lui Dumnezeu, pentru că El ne-a făgăduit că toate lucrurile lucrează spre binele celor ce Îl iubesc pe El. (Romani 8.28).

Și misionarul l-a întrebat pe rege: „De unde a venit păsărica aceasta și încotro a plecat?” „Ea a venit din necunoscut și a plecat tot în necunoscut.” „Această Biblie răspunde pentru noi la orice întrebare arătându-ne din ce necunoscut venim și încotro mergem, a continuat misionarul.”

În dimineața următoare, după ce toată noaptea regele a cercetat cele spuse de misionar, și a ajuns la concluzia că este adevărat, el și toată casa lui au fost botezați în Numele Domnului Isus Hristos, spre iertarea păcatelor. Aceasta s-a întâmplat la trei sau patru sute de ani după moartea ultimului apostol.

Acesta este motivul pentru care eu cred că noi nu ne-am adunat în dimineața aceasta întâmplător în locul acesta, sau numai ca să luăm împreună micul dejun (deși noi apreciem gestul gazdelor). Eu am venit destul de obosit aici, dar cred că totul este spre slava și gloria lui Dumnezeu și pentru Împărăția Sa.

Haideți acum, să ne apropiem și să citim textul pe care mi l-a pus Domnul pe inimă și care este potrivit și pentru cei tineri și pentru cei bătrâni.

Vom citi din **Isaia 6** începând cu **vers.1**:

„În anul morții împăratului Ozia, am văzut pe Domnul șezând pe un scaun de domnie foarte înalt, și poalele mantiei Lui umpleau Templul.

Serafimii stăteau deasupra Lui, și fiecare avea șase aripi: cu două își acopereau fața, cu două își acopereau picioarele, și cu două zburau.

Strigau unul la altul, și ziceau: „Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul oștirilor! Tot pământul este plin de mărirea Lui”!

Și se zguduiau ușorii ușii de glasul care răsuna, și casa s-a umplut de fum.

Atunci am zis: „Vai de mine! Sunt pierdut, căci sunt un om cu buze necurate, locuiesc în mijlocul unui popor tot cu buze necurate, și am

văzut cu ochii mei pe Împăratul, Domnul oștirilor!”

Dar unul din serafimi a zburat spre mine cu un cărbune aprins în mână, pe care-l luase cu cleștele de pe altar.

Mi-a atins gura cu el, și a zis: „Iată, atingându-se cărbunele acesta de buzele tale, nelegiuirea ta este îndepărtată și păcatul tău este ispășit!”

Am auzit glasul Domnului, întrebând: „Pe cine să trimit, și cine va merge pentru Noi?” Eu am răspuns: „Iată-mă, trimite-mă!”

Din textul citit, aș vrea să scot titlul predicii mele: **„Influență”** Poate nu vă vine să credeți, dar prin tot ceea ce facem, noi putem influența pe cineva spre bine sau spre rău.

Eu predic de multe ori la înmormântări, dar niciodată nu încerc să spun prea multe lucruri despre persoana trecută (consider că nu este nevoie), deoarece viața ei va vorbi mai tare adunării decât orice aș spune eu. Eu nu pot să schimb părerea oamenilor cu privire la acel om, deoarece viața lui a dovedit cine a fost. Vedeți, noi nu știm, dar prin ceea ce facem, influențăm părerea celor din jur, cu privire la noi.

Pavel spune în 2Corinteni 3.2 că: *„Voi sunteți epistola noastră, scrisă în inimile noastre, cunoscută și citită de toți oamenii.”* Viața voastră vorbește atât de puternic pentru cei din jur, încât mărturisirea ta nu are niciun efect pentru ei dacă nu este în conformitate cu trăirea ta. Viața ta arată ce ești înăuntrul tău, iar oamenii te pot citi prin faptele tale. De aceea pentru ei nu contează atât de mult ce spui tu, cât contează ceea ce ești.

Poate că cineva spune despre tine: *„Aceasta este așa și așa...”* cu toate că nu este adevărat. În cazul acesta, viața ta, mărturia vieții tale, va fi mai puternică decât

mărturisirea falsă pe care o face cineva despre tine. Da, așa este. Deci să nu uitați, că prin viața noastră, noi îi influențăm în fiecare zi pe cei din jurul nostru; viața noastră dovedind ce este în noi. Voi nu puteți schimba nimic, pentru că viața voastră, faptele voastre reflectă ceea ce este în voi, și dacă noi dorim să purtăm mărturia că suntem creștini, cred că aceasta este cea mai solemnă și mai minunată mărturie pe care o poate aduce un bărbat sau o femeie, un băiat sau o fată. Iar dacă cineva ia Numele lui Isus Hristos și vrea să fie un reprezentant al Lui, atunci ar trebui să fie atent la fiecare mișcare pe care o face, pentru că cineva vă privește tot timpul. Viața ta va arăta ce a făcut Dumnezeu înlăuntrul tău.

Nu demult s-a construit un pod în Australia. Și ei au cerut guvernului american să le dea oameni care se pricep la construirea podurilor. Dar nu au găsit niciun om care să se lege de acea problemă, deoarece era foarte greu de realizat. Toți specialiștii spuneau: „Podul nu va putea rezista din cauza nisipului.” Atunci australienii au cerut sprijinul tuturor societăților specializate în construcția de poduri din lume. Și iată că o companie din Anglia a venit la fața locului și a preluat conducerea lucrărilor după ce a testat terenul. Reprezentantul companiei a spus că va semna contractul și va construi podul. De ce? Pentru că reputația lui internațională depindea de acea lucrare. Din momentul în care a spus că va construi podul, nu mai conta ce a făcut el în trecut, ci toți erau atenți la ceea ce va face acum, reușita sau nereușita acestei lucrări va reflecta adevărul despre el.

Când a început construirea podului, el a testat fiecare șurub și fiecare bucată de metal folosită; a testat fiecare bucată de pământ ca să-i vadă rezistența, și a verificat tot timpul presiunea apei. Cu toate acestea toți specialiștii care priveau atenți desfășurarea lucrării, comentau de pe margine: „Acest pod nu va rezista! Se va prăbuși!” Dar în ziua când podul a fost pus în circulație, specialistul care s-a ocupat de construirea lui, a mers chiar în fruntea paradei, deoarece știa că lucrarea lui a fost testată în amănunțime și că ea va rezista la toate solicitările.

Eu cred că acesta este un exemplu bun pentru viața unui creștin. Pentru că prăpastia creată între om și Dumnezeu prin păcatul din Eden, să poată fi trecută, era nevoie de un pod, dar iată că nimeni, niciun serafim, niciun heruvim și niciun înger nu puteau să facă nimic pentru aceasta. Și atunci s-a întâmplat ceva:

Dumnezeu însuși a venit jos în chipul unui Om și a construit podul, pregătind calea, apoi a trecut El primul peste acel pod, din mormânt în slavă. Fiecare nerv din trupul Lui, fiecare gând din inima Lui și fiecare picătură de putere din El a fost testată de vrăjmaș. Dar El a trecut cu bine la toate testele biruind chiar și moartea.

În dimineața aceasta, aș vrea să vorbim despre împăratul Ozia. Isaia, care era profetul din timpul lui Ozia, privea spre împărat, pentru că el era un om mare. El venea dintr-o familie binecuvântată de Dumnezeu. Atât tatăl cât și mama lui, aveau obârșie sănătoasă și erau oameni dreți și temători de Dumnezeu. Acesta este motivul pentru care și-au crescut și fiul în temere de Dumnezeu și l-au învățat să-L slujească și să-L onoreze în toate lucrurile.

Una din marile probleme de astăzi, atât în America cât și în celelalte țări ale lumii, este lipsa părinților credincioși, care să-și pună influența sănătoasă în educația copiilor. Necazul este că părinții din timpul nostru s-au îndepărtat de principiile sănătoase ale Scripturii, iar bisericile au făcut același lucru. Depărtându-se de Scriptură, oamenii au adus lumea și în biserică. Acesta este motivul pentru care astăzi, (să mă ierte frații tineri) avem atât de mulți huligani și este atât de multă imoralitate. Cauza principală este influența rea pe care au luat-o tinerii din familiile lor.

În ce mă privește, eu am rămas credincios Cuvântului Scripturii, care spune: *„Învață pe copil calea pe care trebuie s-o urmeze, și când va îmbătrâni, nu se va abate de la ea.”* (Proverbe 22.6).

Ozia a fost un tânăr care de mic a fost crescut în frică de Domnul, și exemplul dat de părinții lui, i-au influențat pozitiv viața.

Priviți-l pe unul dintre cei mai mari bărbați pe care i-a avut America, mă refer la Abraham Lincoln. Eu sunt convins că el a meritat cu adevărat încrederea care i s-a acordat. Acest bărbat a avut o viață grea, plină de lipsuri, datorită faptului că s-a născut într-o familie săracă. El nu a putut să urmeze nicio școală, dar în toată viața

lui, el s-a ghidat după două cărți: Biblia și Cartea martirilor lui Fox. Dar vedeți? Ceea ce a citit i-a influențat viața pe deplin.

Acest lucru este valabil pentru fiecare dintre noi. Astăzi, librăriile sunt pline cu cărți vulgare și indecente care otrăvesc mintea copiilor noștri, iar mai târziu spunem că ei sunt vinovați pentru faptele lor. Mă gândesc însă, că vina principală este a noastră, căci noi suntem creștini și deci ar trebui să apărăm adevărul și dreptatea și să măturăm cu ajutorul legii acele lucruri murdare de pe rafturi. Dar nu numai că noi nu facem aceasta, ci permitem ca toate aceste lucruri murdare și vulgare să pătrundă și în casele noastre și să-i influențeze pe copii.

Ozia însă, a fost crescut corect. La vârsta de 16 ani, el a fost încoronat ca împărat al lui Israel (după moartea tatălui său - 2 Cronici 26). Și pentru că se trăgea din părinți evlavioși, imediat ce a ajuns împărat a început să facă ce este drept înaintea Domnului. Pe el nu l-au interesat niciodată părerile celor din jur, ci a condus poporul după voia lui Dumnezeu. Vedeți ce înseamnă să fii un om drept? Indiferent care este opinia poporului, chiar dacă ea este contrară; chiar dacă și politica este contrară părerii lui, el stă drept pe cale.

Președintele Johnson, care a luat locul președintelui Kennedy, care a fost asasinat, a chemat toate bisericile din națiune să se unească în rugăciune pentru el. Vedeți, el îl cheamă pe Dumnezeu în ajutor. Prin aceasta, eu înțeleg că el este un bărbat credincios în Dumnezeu, iar noi avem nevoie de un asemenea conducător.

Și noi citim în 2 Cronici 26, că Israelul a propășit sub conducerea lui Ozia, pentru că Domnul era cu el. Astfel hotarele lui s-au întins până în Egipt, având cea mai mare strălucire după Solomon.

Isaia, care în timpul domniei acestui tânăr împărat a locuit la palat, a putut să învețe multe lucruri bune. El a putut să vadă cum Dumnezeu l-a binecuvântat, l-a influențat și l-a călăuzit în toate lucrurile pe Ozia. În timpul domniei lui, Israelul a avut pace, toate țările din împrejurul lui plătindu-i tribut. Totul era binecuvântat de

Domnul. Astfel, Isaia a văzut că Dumnezeu îi binecuvântează pe cei care sunt devotați Cuvântului și poruncilor Sale. Ozia a fost un exemplu pentru Isaia!

Ce împărăție binecuvântată a fost Israelul în timpul domniei lui! Dar aici, în exemplul lui Ozia, se desprinde și o altă învățătură, pentru că nu contează o mărturie de credință trecută. Ea trebuie să fie și prezentă și să continue mereu așa.

Ozia a ajuns puternic și aceasta l-a făcut să creadă că poate face orice vrea. El s-a îngâmfat în inima lui în așa măsură încât nu a mai ascultat de nimeni!

Din păcate, asemenea exemple putem găsi adesea și printre noi astăzi! Asemenea oameni găsim chiar și printre conducătorii noștri spirituali. Ei lucrează toată viața ca să devină episcopi sau oameni cu influență, iar când își ating scopul, se îngâmfă. Chiar și unii dintre evangheliștii aflați pe câmpul de misiune și a căror lucrare este binecuvântată în mod deosebit de Dumnezeu, cad în această capcană, considerându-se a fi cineva. Prin aceasta, ei cred că pot face ce vor și cum vor.

Noi avem multe exemple de bărbați mari, care l-au slujit pe Domnul, iar în final au ajuns într-un punct în care li s-a părut că ei știu foarte multe din Cuvântul lui Dumnezeu și astfel nu au mai avut nevoie de acel timp liber în care să se roage. Mai nou, ei au de făcut tot felul de vizite, sau trebuie să cineze în oraș. Astfel, în timpul pe care ar trebui să-l petreacă singuri, în pregătirea înaintea Domnului, ca să poată aduce în fața adunării dulceața Duhului, ei sunt plecați la diferite distracții. Dar nu veți putea sluji în același timp și lui Dumnezeu și firii! Slujitorul lui Dumnezeu trebuie să fie o persoană predată în inima lui. O, dacă am putea să-i facem pe oameni să înțeleagă aceasta! Dar acești bărbați își fac tot felul de obligații față de oameni, pentru că oamenii îi fac tot felul de cereri. Aceasta face ca omul lui Dumnezeu să-și încarce mintea cu tot felul de obligații și probleme, iar când merge în camera de studiu începe să fie frământat de tot felul de gânduri: „Dacă nu fac asta, omul cutare se va supăra... dacă nu fac cealaltă, fratele se va simți rău...” Și astfel, când va merge pe platformă, abia își va putea aduna gândurile pentru că mintea lui este răvășită de acele probleme puse de oameni. Ei

nu sunt conducători sociali. Un om al lui Dumnezeu ar trebui să se dedice în întregime lucrării lui Dumnezeu. Partea rea este că noi nu prea avem asemenea bărbați.

Și mai este o problemă pe care vreau s-o ating, pentru că în dimineața aceasta vorbesc lucrătorilor. Poate noi nu ne vom mai întâlni niciodată și sunt conștient de faptul că Dumnezeu mă face răspunzător de tot ceea ce vă spun. Dar problema este cum veniți voi în fața adunării? Și apoi, nu trebuie să uitați că Dumnezeu vă va cere și vouă socoteală de tot ce spuneți poporului.

Acesta este motivul pentru care trebuie să stați în rugăciune înaintea Domnului, pentru ca El să vă călăuzească în tot ceea ce trebuie să spuneți. În felul acesta, voi depindeți de El și astfel veți putea fi de ajutor celor ce vă ascultă.

Noi știm cu toții ce se întâmplă de multe ori astăzi. Cum unii predicatori merg până la un punct, adică până când își formează o grupare în jurul lor. Atunci ei devin încrezuți crezând că pot face orice, chiar și să păcătuiască, pentru că oricum nu li se va întâmpla nimic. Noi cunoaștem pe mulți lucrători care au luat-o pe asemenea căi greșite. Ei o iau pe căi greșite pentru că își zic: „Oh, oamenii mă vor accepta orice aș face!” Oamenii te vor accepta, fratele meu, dar Dumnezeu, nu! Tu vei da socoteală înaintea lui Dumnezeu pentru tot ce faci. Ca lucrător, tu nu ar trebui să încerci să amăgești adunarea pe care o conduci, chiar dacă ei sunt încântați de ceea ce faci tu, te laudă, te bat cu mâna pe umăr și-ți spun: „Mesajul este minunat!”

Tu trebuie să fii slujitorul lui Hristos și deci, trebuie să stai drept pe Cuvânt, deoarece Cuvântul se va reflecta El însuși prin tine și prin ceea ce faci tu vei influența pe cei care te privesc.

Împăratul Ozia s-a încrezut și astfel s-a înălțat singur. El era atât de sigur pe ceea ce face, încât a crezut că și Domnul îl va lăsa să facă ce vrea el.

Nu demult, l-am auzit pe un tânăr vorbind foarte frumos la adresa unui alt tânăr care făcea parte din aceeași biserică cu el, și care era un cunoscut cântăreț rock-and-roll (este vorba de Elvis Presley). Și acest tânăr spunea: „Eu îl admir foarte mult pe Cutare și pe Cutare, și cred că este unul dintre cei mai devotați creștini.” Iar tânărul despre care vorbește, este regele rock-and-roll-ului. Când l-am auzit ce spune, eu i-am răspuns: „Părerea mea este că între acest tânăr și Iuda Iscarioteanul, este o singură diferență: și anume, că Iuda a primit treizeci de arginți, pe când acest bărbat primește flote de Cadillacuri și milioane de dolari pentru vânzarea lui Hristos.”

„Cum poți spune așa ceva, frate Branham?” m-a întrebat tânărul. „Pentru că acesta este adevărul,” am răspuns eu. Faptul că acest bărbat stă în biserică și cântă cântece religioase, iar după aceea iese afară și cântă cântece rock, este cea mai mare piatră de poticnire pentru tineret, înșelând mai mult decât toate cârciumile și toate celelalte lucruri murdare din țară. Este o rușine și faptul că i se permite să facă așa ceva! Biserica ar trebui să se ridice în picioare și să nu permită unor asemenea oameni să cânte în mijlocul ei!

Vedeți ce fac ei? Talentul pe care li l-a dat Dumnezeu, îl pun în slujba Satanei, și astfel viața lor vorbește mai tare decât cuvintele lor. Cum este posibil să te ridici și să cânți imnuri spre slava lui Dumnezeu, apoi să mergi afară și să cânți acele cântece rock și să dansezi acele dansuri murdare? Aceasta este culmea fățărniciei! Și noi vedem că aceasta se petrece printre creștini.

Și tânărul a continuat: „Păi, eu v-am spus părerea mea în această problemă și cred că Dumnezeu mă iubește și îmi va permite să merg în felul acesta!” (adică și cu El și cu lumea).

„El n-a permis așa ceva niciodată și nici nu va permite! El nu a permis aceasta nici Israelului care era poporul Său, nici lui David, care a fost un om după inima lui Dumnezeu și care atunci când a păcătuit a cules fiecare bob pe care l-a semănat. Și El nu-ți va permite nici ție și nici mie un asemenea lucru.”

Fiecare dintre noi va secera ce a semănat! Noi știm cu toții aceasta!

Dar Ozia s-a înălțat el însuși în inima lui.

Aș vrea să le vorbesc acum Oamenilor de Afaceri ai Evangheliei Depline. Ozia s-a înălțat în inima lui până când a crezut că poate lua locul unui predicator măcar că nu era chemat la așa ceva.

Din păcate acest lucru se întâmplă de multe ori și printre noi. Oamenii de afaceri ajung să prospere în afacerile lor pentru că sunt binecuvântați de Dumnezeu, dar atunci ei se gândesc că pot predica tot atât de bine și Evanghelia. Dar gândul lor este greșit, nu este de la Domnul.

Voi lăsați-l pe predicator să predice și ocupați-vă locurile voastre. Oral Roberts a spus odată: „Este destul de greu să se păstreze lucrarea curată de către cei chemați în slujbă. Ce să mai zicem atunci de cei care nu sunt chemați să facă acest lucru?” Ei numai încurcă! Acesta este motivul pentru care la această lucrare sunt chemați numai cei hotărâți de Domnul.

Această realitate ne-o dovedește exemplul lui Ozia. El era un bărbat renumit, era împăratul lui Israel, un om bun și cinstit de toți dar el a făcut o greșală: a luat jertfa și a intrat în Templu ca să ardă tămâie pe altarul tămâierii, lucru pe care aveau voie să-l facă numai preoții. (2 Cronici 26.16-). El a nesocotit însă această poruncă, considerând că Domnul îl iubește atât de mult încât îi va permite să facă ce vrea el și să meargă cum îi place.

Preotul Azaria a alergat după el și i-a zis: „N-ai drept, Ozia, să aduci tămâie Domnului! Dreptul acesta îl au preoții, fiii lui Aaron, care au fost sfințiți pentru aceasta. Ieși din sfântul locaș, căci faci un păcat!”

Tu să nu faci niciodată așa ceva, frate! Părerea mea este că tocmai aceasta a adus atât de multă confuzie: faptul că oamenii au încercat și încearcă să ocupe locurile altora făcând o lucrare la care ei nu sunt chemați s-o facă. Ei ajung la un punct când încearcă să îndeplinească ei o slujbă pentru care însă nu au nicio chemare, care este rânduită pentru altcineva.

Poate că tu ești un om bun, binecuvântat de Dumnezeu, dar, frate, dacă El te-a binecuvântat, rămâi în locul în care te-a chemat El. Dacă El te-a chemat să fii o casnică, rămâi casnică. Dacă El te-a chemat să fii om de afaceri, rămâi om de afaceri. Oriunde te-a chemat Dumnezeu urmează-ți chemarea având grijă ca în toate să-l reflectezi pe El. Dacă El te-a chemat să fii casnică, rămâi unde te-a pus El, fiind un exemplu pentru alte femei care ar vrea să fie casnice bune. Dacă ești un om de afaceri bun, lasă ca viața ta să-L reflecteze pe Isus Hristos, prin faptul că în toate afacerile ești cinstit și drept. De ce aceasta? Pentru că cineva îți privește viața și este influențat de purtarea ta. Dumnezeu trebuie să aibă o casnică adevărată, El trebuie să aibă un adolescent care să fie un exemplu în școală! Dumnezeu trebuie să aibă un predicator adevărat; un om de afaceri adevărat, pe cineva care să-L reflecteze pe El. Nu contează ce face restul lumii, asta nu are nicio legătură cu mine și cu tine. Noi suntem răspunzători pentru viețile noastre înaintea lui Dumnezeu, nu înaintea oamenilor.

Deci noi am văzut că Ozia a încercat să ia locul predicatorului, iar cineva a venit să-l oprească, spunându-i că și-a părăsit locul lui, ceea ce nu este corect. Când a auzit aceasta, Ozia s-a mâniat. El s-a mâniat așa de tare încât i s-a roșit fața.

Vedeți, noi trebuie să acceptăm să fim corecțați. Unii oameni nu vor aceasta. Eu am vorbit în multe adunări și am putut să văd cum unii oameni s-au ridicat și au plecat pentru că nu au fost de acord cu ceea ce am spus.

Știți ce i s-a întâmplat lui Ozia când a făcut acest lucru? Dumnezeu l-a lovit cu lepră și el a murit lepros. Lepra simbolizează păcatul. El nu s-a lăsat corectat de Cuvânt. Nu a putut accepta aceasta.

De multe ori vedem și astăzi același lucru. Ei spun: „Păi denomi-națiunea mea crede asta, de aceea nu-mi pasă ce spui tu!” Vedeți? Luați-vă timp și cercetați Cuvântul. Dumnezeu nu va judeca niciodată lumea după învățătura unei denomi-națiuni, ci după Cuvântul Său. Iar Cuvântul Său este Hristos și Hristos este Cuvântul. „*Isus Hristos este același ieri, azi și în veci!*” Dar oamenii în loc să primească corectarea Cuvântului, zboară liberi. Ei nu pot suferi corectura adusă de Cuvânt!

Exact aceasta a făcut Ozia, care era un om bun. Voi spuneți: „Păi, omul acela a fost...” Ozia a fost un om bun, un om deosebit care a gustat binecuvântările Domnului. Dar nu contează ce a fost cândva. El trebuia să rămână în locul lui, pentru că Domnul l-a făcut un exemplu pentru cei din jurul lui ca împărat, nu ca preot. Cuvântul i-a interzis să ocupe locul preoților și să aducă jertfa, dar El nu a vrut să asculte. Dumnezeu l-a binecuvântat dar nu a avut voie să încerce să ia locul preotului. Când a făcut aceasta, Ozia a ieșit din Cuvânt. Pe el nu l-a interesat nimic, nu a vrut să primească niciun sfat.

Nu este aceasta poziția multor oameni și în timpul nostru? Ei nu vor să primească corectura Cuvântului. Acesta este motivul pentru care suntem înfășurați în acest mare Conciliu Mondial al Bisericilor, neștiind ce trebuie să facem. De aceea ne îndreptăm spre lume și nu spre Dumnezeu. Ei primesc în fiecare zi zeci de mii de membri, dar Dumnezeu nu se vede nicăieri în lucrarea lor. Este chiar așa cum spune Biblia: „*Îți merge numele că trăiești, dar ești mort!*” (Apocalipsa 3.1). O epocă a Bisericii Laodicea, căldicică, vărsată din gura lui Dumnezeu. (v.15-20). Iar Hristos este afară și încearcă să intre în ea. Dar biserica formală nu-l va lăsa să intre. De ce? Pentru că oamenii nu înțeleg că viața lor trebuie să se rânduiască după Cuvântul lui Dumnezeu.

Și Ozia ar fi trebuit să ia aminte la acest lucru. Vedeți, el a fost un bărbat binecuvântat de Dumnezeu. Ozia nu a fost un om simplu, ci era împăratul lui Israel, dar a greșit pentru că nu a vrut să primească corectura Cuvântului. Pentru Dumnezeu nu a contat ce a fost el mai înainte, ci El voia ca Ozia să fie ascultător până la capăt. Dar când s-a înălțat în inima lui și a crezut că Domnul îi dă voie să facă ce vrea el, Domnul l-a atins.

Aceasta este și problema timpului nostru, pentru că oamenii cred că Dumnezeu îi va lăsa să scape de mânia Lui, chiar dacă fac ceva contrar Cuvântului Său, dar Dumnezeu nu va face niciodată așa ceva! Noi trebuie să primim corectura Cuvântului. Prin aroganța lui, Ozia nu a vrut să ia aminte la avertizarea preotului Azaria, ci a făcut ceea ce și-a pus în gând să facă!

Acum priviți și voi: cum poate un copil să își înfrunte părinții evlavioși? Este posibil ca un adolescent să primească cu dispreț spre mama lui îmbătrânită de anii trecuți peste ea și de neazuri și să-i spună: „Pleacă de aici cu religia ta, căci eu fac ce vreau!”? Nu faceți niciodată așa ceva! Să nu deveniți aroganți! Ce se întâmplă dacă totuși face așa? El iese din Cuvânt. Este pierdut duhovnicește, moral și de multe ori chiar și fizic, mintal. Ei ies din har! Și eu cred că acest lucru este ceva îngrozitor pentru acel tânăr sau tânără.

Ce se întâmplă atunci cu un bărbat sau cu o femeie, care spune că este un copil al lui Dumnezeu și cu toate acestea întoarce spatele poruncilor lui Dumnezeu și spune: „Denominațiunea mea nu crede așa ceva!”

Noi avem nevoie de creștini influențați de Cuvântul lui Dumnezeu. Noi avem nevoie de bărbați și de femei care să aibă o influență pozitivă pentru Biserica aleasă din zilele din urmă. O, Dumnezeule, dăruiește-ne această influență! Și ei vor fi!

Și textul predicii ne arată că Ozia a fost lovit cu lepră din cauza aroganței lui. El nu s-a vindecat niciodată de această boală. Ba mai mult, el a trebuit să plece din prezența lui Dumnezeu și până la moarte a locuit într-o casă ca lepros.

Oh, există o linie de demarcație pe care fiecare bărbat și femeie o pot trece foarte ușor. Este vorba de linia dintre har și judecată și ea poate fi trecută foarte ușor. Ea poate fi trecută de adolescent, de omul de afaceri, de noi toți! Să nu uitați niciodată ceea ce spune Cuvântul lui Dumnezeu: „*Dumnezeu să fie găsit adevărat și toți oamenii să fie găsiți mincinoși.*” (Romani 3.4).

Ozia a fost lovit de Domnul, iar tânărul Isaia a putut să vadă acest lucru. Ce lecție a fost aceasta pentru el! El a văzut că un om care-și părăsește locul lui și încearcă să ocupe locul altuia trebuie să suporte consecințele. Nu a contat cât de mult l-a binecuvântat Dumnezeu până atunci, când a greșit a trebuit să suporte consecințele.

Ce a învățat Isaia din această lecție puternică? El a înțeles că Dumnezeu este acela care îl rânduieste pe fiecare om la locul lui. Omule, tu nu poți să-ți rânduiesti singur locul pe care trebuie să-l ocupi! Dumnezeu este Acela care-ți pregătește locul! Să nu uitați niciodată aceasta! Dumnezeu este Acela care rânduieste locul fiecărui om și nimeni nu are voie să încerce să ia locul celuilalt. Nu încerca niciodată să fii ceea ce nu ești!

Voi îl știți pe congressmanul Upshaw. El a fost vindecat pe loc, după ce a fost olog timp de 66 de ani. El a fost senator și congressman și a candidat la președenție, dar a fost învins din cauză că a fost olog. Și doctor Roy Davis, cel care m-a ordonat ca predicator pe vremea când eram baptist, l-a trimis la mine. Când a intrat în adunare, Duhul Sfânt l-a chemat pe nume, măcar că erau mii de oameni prezenți, i-a spus cine este și că Domnul l-a vindecat. Și el a urcat pe platformă fără cârje, fără proteze și fără ajutorul cuiva. La 66 de ani, el a fost eliberat pe deplin. Un om mare, un orator vestit. El spunea: „Tu nu poți să fii ceea ce nu ești!” El a fost un bărbat cunoscut, un om cu influență, un credincios evlavios. El a stat pe treptele Casei Albe, la o adunare ținută de Billy Graham și a cântat în văzul a mii de oameni cântarea: „Rează-mă-te pe brațul veșnic”. El nu s-a rușinat cu Dumnezeu. Și când a murit după mulți ani, era la fel de credincios.

Dumnezeu își rânduieste slujitorii Săi și tu nu poți lua locul altuia. Dacă totuși o faci săvârșești un păcat și în final vei fi lovit de Dumnezeu. Vedeți, voi nu puteți face acest lucru, pentru că Dumnezeu a rânduit locul fiecăruia. Isaia a văzut aceasta și a înțeles că nu are voie să se încreadă în niciun om.

Isaia a putut urma exemplul împăratului până la un punct. Apoi, deși era cel mai puternic din împrejurimi, încât toate popoarele îi plăteau tribut, când și-a părăsit

locul a trebuit să suporte consecințele. Atunci Isaia a înțeles că el nu se poate încrede într-un braț de carne (de om), ceea ce l-a determinat să meargă în Templu să se roage.

O, Dumnezeule! Dacă biserica, dacă oamenii care se pretind creștini, ar putea înțelege acest lucru și s-ar duce la altar ca să se roage. Tu nu poți să fii ceea ce nu ești!

Deci Isaia s-a dus în Templu pentru că era profet, el avea vedenii. El a fost născut ca să fie profet. Și el a avut nevoie de o atingere de la Dumnezeu, care l-a hotărât să fie profet. Și în vedenia pe care a avut-o, Isaia a văzut un Rege adevărat. El l-a văzut pe Dumnezeu șezând pe un scaun de domnie foarte înalt. Deasupra tuturor cerurilor, poala mantiei Lui umplând Templul. El putea să vadă acum un exemplu adevărat! Cu alte cuvinte, Dumnezeu i-a zis: „Uită-te la Mine, pentru că Eu sunt Exemplul tău!”

Dacă am putea face aceasta și noi, lucrătorii! Predicatorilor, dacă am putea face și noi aceasta! Mie mi-ar place să fiu un Billy Graham, dar nu voi putea fi niciodată Billy Graham, așa cum nici el nu poate să fie Billy Branham. Vedeți? Fiecare dintre noi, ne avem locul nostru în Hristos. Iar dacă tu încerci să-l imiți pe Billy Graham, deci exact ce a încercat să facă Ozia și prin aceasta, vei provoca un dezastru. Fii numai ceea ce ești, ceea ce te-a chemat Dumnezeu să fii!

Profetul Isaia s-a dus în Templu, și acolo a văzut Exemplul său adevărat, pe Dumnezeu. Și el a văzut serafimii care stăteau în prezența lui Dumnezeu. Serafimii nu sunt îngerii, ci mai mult decât atât. Ei sunt cei care aduc jertfa. Ei au legătură cu ispășirea, deoarece oferă jertfa ca să facă o cale pentru păcătosul pocăit, la tronul de milă. El are o poziție mai înaltă decât îngerii. De ce? Pentru că îngerii stau înapoi, în timp ce serafimii duc jertfa direct în prezența lui Dumnezeu. Ei duc rugăciunile primite. Ei merg acolo spunând tot timpul: „*Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul Dumnezeul cel Atotputernic!*”

Gândiți-vă ce descoperire puternică a avut acest profet tânăr! Inima lui era zdrobită! Împăratul lui, omul care fusese până atunci exemplul lui, a încercat să ocupe un loc care nu-i aparținea și din cauza aceasta fusese lovit de Dumnezeu cu lepră.

Să nu vă încredeți niciodată în om! Nu contează cine este el. Nu contează că este un om bun și sfânt. De fapt nici nu există asemenea oameni. Lăsați-mă să vă corectez aici. Nu există niciun om sfânt! Nu există nicio biserică sfântă! Nimeni nu este sfânt! Dumnezeu este sfânt, nu omul! Duhul este sfânt!

Petru a spus odată în 2 Petru 1.18: *„Și noi înșine am auzit acest glas venind din cer, când eram cu El **pe muntele cel sfânt.**”*, referindu-se la muntele schimbării la față. Dar **nu muntele era sfânt, ci Dumnezeu care i-a întâlnit pe acel munte!** Nu biserica este sfântă, ci Dumnezeu care locuiește în ea este sfânt. Nu omul este sfânt, ci Duhul care lucrează în el. Omul este greșit și el va da întotdeauna greș. Chiar și oamenii puternici și mari cad, de aceea nu trebuie să vă încredeți într-un om nici să-l faceți exemplul vostru. Priviți la Hristos, căci El este Exemplul vostru.

Și Isaia a încetat să mai privească spre regele său Ozia, pe care-l iubise atât de mult. Primind acea vedenie, el a înțeles că chemarea lui este să fie un profet și că Cel care conduce viața omului este Dumnezeu și numai Dumnezeu.

Să privim acum ce s-a întâmplat în acea vedenie. Serafimii pe care i-a văzut el, aveau șase aripi: *„cu două își acopereau fața, cu două își acopereau picioarele, iar cu două zburau, strigând tot timpul unul spre celălalt: „Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul oștirilor!”* (Isaia 6.2-3). Ei strigau tot timpul așa pentru că erau în prezența lui Dumnezeu. Vedeți ce i-a arătat Dumnezeu lui Isaia? Sfințenia și desăvârșirea lui Dumnezeu și lauda și închinarea pe care ar trebui să i-o aducem noi în prezența Sa!

Haideți să cercetăm puțin această vedenie, înainte de a încheia. Noi putem

observa că fiecare din aceste creaturi, are șase aripi. Să le luăm pe rând: „*Cu două își acopereau fața*”. De ce făceau aceasta? Gândiți-vă, chiar și sfinții serafimi trebuiau să-și acopere fața în prezența lui Dumnezeu; numai așa puteau sta în prezența Sa. Ei nu au cunoscut păcatul, nu au păcătuit niciodată și nu există nicio posibilitate ca ei să păcătuiască și cu toate acestea în prezența lui Dumnezeu trebuiau să stea cu fețele acoperite. Iar noi, care suntem niște muritori păcătoși, încercăm să adăugăm sau să scoatem ceva din Cuvântul Său, încercăm să schimbăm ceva la planul Său și avem curaj să-i judecăm pe unii dintre bărbații care încearcă să urmeze tot ce a spus Domnul, fără să avem respect față de Cuvântul Său.

Unii spun: „Eu știu că Cuvântul spune că *„Trebuie să vă nașteți din nou.”* (Ioan 3.7), dar eu îți spun gândul meu.” Tu nu trebuie să îmi spui niciun gând al tău pentru că Dumnezeu a hotărât totul!

Petru a spus în ziua cincizecimii: *„Căci făgăduința aceasta este pentru voi, pentru copiii voștri, și pentru toți cei ce sunt departe acum, în oricât de mare număr îi va chema Domnul, Dumnezeul nostru.”* (Fapte 2.39). La ce se referea această făgăduință? La Duhul Sfânt care s-a revărsat. Ce i-a uimit pe oameni? Faptul că-i auzeau vorbind în limbi pe care ei nu le cunoșteau și în care ei bolboroseau ca niște oameni beți, sub influența Duhului Sfânt. Unii își băteau joc de ei, spunând că sunt beți. (v.12-13). Și Petru a spus clar: *„Făgăduința aceasta este pentru voi (el a spus aceasta când ei au vrut să se pocăiască), pentru copiii voștri, și pentru toți cei ce sunt departe acum, în oricât de mare număr îi va chema Domnul, Dumnezeul nostru.”*

Cât de mulți? *„În oricât de mare număr îi va chema Domnul, Dumnezeul nostru.”* Acum vedeți? Tu poți fi chemat de o biserică sau de conștiința ta, dar când cheamă Dumnezeu un om, El știe cum să-și pregătească slujitorul Său. Cum este posibil atunci ca voi, niște oameni păcătoși, școlarizați, educați și cu influență în denominațiunea voastră, să stați pe o învățătură denominațională, încercând în același timp să injectați aceste lucruri în Cuvântul pur și desăvârșit al lui Dumnezeu?

Nu uitați că aveți de-a face cu Cuvântul lui Dumnezeu! Dacă serafimii care n-au cunoscut păcatul, trebuie să-și acopere fața în prezența lui Dumnezeu, cum vom apărea noi în ziua aceea, dacă astăzi când stăm în prezența Cuvântului Său, ne îndepărtăm de El spunând: „Aceasta este telepatie!” sau altceva.

Ce i s-a întâmplat acestui rege, acestui bărbat puternic și credincios, acestui om binecuvântat de Dumnezeu? El a fost lovit cu lepră, care este simbolul păcatului, al necredinței. Pentru păcat există o singură cură: Hristos, care S-a făcut păcat pentru noi.

Oamenii de afaceri nu mai au respect pentru Dumnezeu. De ce aceasta? Noi suntem chemați să ne închinăm numai lui Dumnezeu, dar oamenii nu mai au respect pentru El deoarece nu sunt pe deplin convingși că au de-a face cu Dumnezeu. Ei nu sunt convingși de acest lucru. Nici Ozia nu a fost pe deplin convins că Dumnezeu veghează asupra fiecărui Cuvânt spus de gura Lui, ca să-l împlinească.

Pentru că a gustat binecuvântările lui Dumnezeu, el se gândea: „Mi-ar place să fac aceasta. Dacă Dumnezeu m-a binecuvântat în tot ce am făcut, înseamnă că pot face tot ce vreau.” Dar nu este așa! Tu nu poți face aceasta! Nu se poate! Tu, adolescentule, nu poți să faci ce vrei indiferent cât ești de popular. Nu contează că ești o fată atrăgătoare sau un băiat apreciat, nici că dansezi frumos. Nu contează că ai luat premiu la școală, toate acestea sunt bune, nu există nimic împotriva acestor lucruri. Dar să nu crezi cumva că poți trece peste Cuvântul lui Dumnezeu fără să suporti consecințele. Să nu credeți voi, lucrătorilor, că veți putea face aceasta și totuși să scăpați! Niciunul dintre voi nu va scăpa! Voi, casnicilor, voi, oamenilor de afaceri, și noi toți, da, toți vom răspunde înaintea lui Dumnezeu și vom fi judecați după Cuvântul Său.

Isaia a învățat aceasta, dar oamenii nu sunt conștienți de prezența Lui. Ce bine ar fi dacă s-ar asculta astăzi, ce a spus David: „*Am necurmat pe Domnul înaintea mea...*” (Psalmul 16.8). El și-a legat poruncile Domnului de stâlpii de la ușă și de stâlpii de la pat, le-a pus pretutindeni; și le-a legat de gât și le-a scris pe tăblița

inimii, pentru că voia să nu păcătuiască niciodată împotriva Domnului. El a ținut tot timpul Cuvântul înaintea lui. Acesta este motivul pentru care a spus: „*Când El este la dreapta mea, nu mă clatin.*” De ce? Pentru că el a avut tot timpul înaintea lui Cuvântul lui Dumnezeu. Aceasta ar trebui să facem și noi întotdeauna: să rămânem în rânduiala lui Dumnezeu.

Și serafimii strigau: „*Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul oștirilor!*” în timp ce cu două aripi își acopereau fața.

Să mergem mai departe: „**cu două își acopereau picioarele.**” (Isaia 6.2). Ce înseamnă aceasta? Umilință înaintea Lui, în prezența Lui. Acesta este un lucru foarte greu pentru un om care are o poziție înaltă. Acesta este un lucru greu pentru o adolescentă frumoasă; pentru un băiat popular în școală și care este o stea în baschet.

Oh, tânărule, cum te-ar putea folosi Dumnezeu dacă i-ai permite aceasta! Tu, tânără, de ce nu folosești frumusețea de regină pe care ți-a dat-o Dumnezeu, și influența pe care o ai prin aceasta, spre slava Împărăției lui Dumnezeu, căci El ți-a dat acest dar! Folosește-ți feminitatea în felul acesta și atunci totul va fi corect, altfel vei avea numai eșecuri. Înțelegi ce-ți spun? Vei avea un eșec total. Dumnezeu te-a făcut pe tine pentru aceasta și nimeni nu poate să-ți ia locul. Tu trebuie să-ți ocupi acel loc.

Vedeți? Acești serafimi stăteau în prezența lui Dumnezeu plini de umilință!

Priviți-l pe Moise. El a fost un bărbat mare, intelectual, plin de înțelepciunea Egiptului și de știință. Noi nu am atins niciodată înțelepciunea acestui bărbat. Noi, cei din timpul acesta, nu putem construi piramide. Noi nu putem să le plasăm atât de perfect cum au făcut-o ei, încât oriunde ar fi soarele, ele să fie în centrul pământului încât nu lasă nicio umbră. Noi nu putem construi nici sfinxul și multe alte lucruri. Noi nu putem face nici măcar o mumie prin știința pe care o avem astăzi, iar cele făcute de egipteni, după două mii de ani arată la fel ca atunci când

le-au făcut. Și noi putem ține un cadavru doar câteva ore afară și deja intră în putrefacție. Ei cunoșteau un lichid de îmbălsămat, despre care noi nu știm nimic. Mortul nu-și pierdea nici măcar culoarea naturală, pe care o avea când trăia. Și în artă, ei cunoșteau foarte multe lucruri de care noi nu știm nimic.

Fiți atenți, tinerilor! Voi locuiți într-un oraș unde este un colegiu, iar în orașul meu este un centru universitar. Știința este în ordine cât timp nu iese din Cuvântul lui Dumnezeu. Dar să nu uitați un lucru: știința nu poate să dea viața. Și încă ceva: știința ar trebui să-și ia înapoi toate afirmațiile făcute cu privire la unele lucruri despre care spune că sunt dovedite științific.

Zilele trecute am stat de vorbă cu un profesor care spunea că oasele pe care le-au găsit, ar avea o vechime de o sută de milioane de ani. Cu doi ani în urmă, ei au constatat că acele oase au stat în apă sărată. Cu toate acestea realitatea este că știința nu poate dovedi că lumea ar fi mai veche de 6.000 de ani. Acesta este adevărul. Clorul și toate celelalte substanțe chimice existente în acea apă au deteriorat atât de tare acele oase încât păreau vechi de un milion de ani. Dar nu este adevărat! Dar credeți că nu vor publica aceste lucruri? Ba da, domnilor. Ei nu vor retrage ceea ce au spus.

Dar în fața noastră, frate, soră, fratele sau sora mea adolescentă, stă Biblia, și Dumnezeu nu trebuie să mai adauge sau să scoată nimic din ceea ce s-a scris în ea, pentru că ea este Adevărul. Întotdeauna adevărul. Ea este întotdeauna Adevărul! Când Dumnezeu a spus ceva, Cuvântul Lui este „Da” și „Amin”!

De curând am vorbit la un miting și după ce am terminat, a venit la mine un bărbat care mi-a zis: „Tu latri la pomul greșit, omule! Cum ai putut să spui că lumea are o vechime de 6.000 de ani?”

„Da, domnule, ordinea lumii are 6.000 de ani”, am răspuns eu.

„Uite ce-i,” a continuat el, „Dumnezeu nu a creat (lumea) cerurile și pământul în șase zile.”

„Nu este așa,” am răspuns eu, „pentru că în Geneza 1.1 scrie: *„La început, Dumnezeu a creat cerurile și pământul.”* Punct! Eu nu știu cât a durat aceasta și nimeni, niciun om nu poate să știe aceasta. Acolo este punct, adică sfârșitul propoziției. Apoi în versetul 2 scrie: *„Pământul era pustiu și gol; peste fața adâncului de ape era întuneric, și Duhul lui Dumnezeu se mișca pe deasupra apelor.”*

Dar Geneza 1.1 spune că *„Dumnezeu a făcut cerurile și pământul, la început.”* Asta-i tot. Eu nu mă cert cu nimeni cu privire la aceasta și cred ceea ce scrie. Asta-i tot. Dumnezeu a creat-o, și nu este treaba mea să știu cum a făcut aceasta. Eu mă bucur pentru că El a creat-o și pentru că mi-a îngăduit să locuiesc pentru un timp aici. Dar El are o lume nouă în care locuiește neprihănirea.

Nădejdea mea nu este zidită pe nimic altceva

Decât pe sângele lui Isus cel neprihănit!

Eu nu vreau ca exemplu, un crez, o denotațiune sau un om, ci Îl vreau pe Hristos, și numai pe El. Asta-i tot ce ne trebuie nouă!

Umilință! Moise era un om intelectual, dar în prezența rugului de foc, și-a scos încălțăminte, pentru că era pe un pământ sfânt. El s-a umilit pe sine însuși. Umilință.

Acoperirea picioarelor înseamnă umilință. Uitați-vă la Pavel, marele cărturar intelectual care a învățat la picioarele lui Gamaliel, unul dintre cei mai mari învățați evrei din vremea aceea. El era un bărbat înțelept și priceput, plin de evlavie pentru

religia lui și îi privea pe creștini ca fiind „niște nebuni fanatici”. Aceasta l-a făcut să primească împuterniciri de la marele preot ca să meargă în Damasc să-i aresteze pe toți creștinii. Dar iată că în timp ce se îndrepta spre Damasc, a venit în prezența Aceluiași Stâlp (rug) de foc care-i vorbise și lui Moise.

Ce a făcut Pavel în momentul acela? *„El a căzut cu fața la pământ!”* (Fapte 9.3-4), în umilință. Ce a făcut Ioan Botezătorul, bărbatul despre care Isus a spus: *„dintre cei născuți din femeie, nu s-a născut niciunul mai mare decât Ioan Botezătorul.”*? (Matei 11.11). Isaia a vorbit despre el cu 712 ani înainte ca el să vină, arătând prin aceasta că a fost ales de Dumnezeu în această slujbă încă înainte de întemeierea lumii. Ce a spus Ioan când l-a văzut pe acel Bărbat pășind spre el și cerându-i să-L boteze? *„Eu am trebuință să fiu botezat de Tine...”* (Matei 3.14). Și tot Ioan a spus: *„Trebuie ca El să crească, iar eu să mă micșorez.”* (Ioan 3.30).

Dumnezeu nu poate să aibă doi trimiși pe pământ în același timp. Voi știți că numai unul are mesajul. *„...eu trebuie să mă micșorez.”* De ce? Pentru că El este Mesagerul. Lucrarea mea s-a încheiat, acum urmează El. Este la fel ca și cu Elisei. Când Ilie a plecat la cer, i-a aruncat lui Elisei mantaua sa. Slujba lui Ilie luase sfârșit, și Elisei i-a luat imediat locul. Și Ioan Botezătorul spunea *„El trebuie să crească, iar eu să mă micșorez.”*

Fii conștient de valoarea ta. Tu nu ești nimic! Nimic. Mi-ar plăcea să mai zăbovesc puțin la acest subiect. Acesta este adevărul: tu nu ești nimic! Poate că sună grosolan aceste cuvinte, poate vă simțiți jigniți, dar acesta este adevărul.

Părerea mea este că amvonul este un loc în care niciun slujitor nu trebuie să spună glume. Din păcate însă, acum amvonul a devenit un loc de spus glume! Un loc cu comportament și fascinație de Hollywood. Aceasta este problema. Prin intermediul televiziunii, Hollywoodul a preluat amvonul. Femeile noastre s-au plecat spre zeițele modei din Hollywood, urmându-le exemplul. Da, amvonul a ajuns la Hollywood prin cântăreți și prin tot felul de oameni cu talente. Oh, cât este de viclean Satana! Voi nu puteți amesteca uleiul cu apa! Ele nu se vor amesteca. Vedeți ce influență mare pot avea oamenii unii asupra altora? Și ce faci tu

influențează pe cineva.

Dacă vrei să știi cât ești de mare, pune-ți degetul într-un bazin cu apă, sau într-o găleată cu apă, apoi scoate-l și încearcă să afli unde l-ai pus. Tu ești nimic!

Dumnezeu poate fără tine. El poate fără mine, dar noi nu putem fără El! Noi trebuie să-L avem pe El, pentru că El este Viața și numai El. Noi nu suntem chemați să cunoaștem Cartea Lui, nici să știm asta sau cealaltă, nu să trăim un crez, ci *„viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat și pe Isus Hristos pe care L-ai trimis Tu.”* (Ioan 17.3).

Să-l cunoști pe El ca Hristos în tine, Cuvântul făcut trup în tine. Aceasta înseamnă să-L cunoști pe El. Și atunci când tu și El deveniți una, așa cum am spus aseară în „Super Semnul”, Îl veți cunoaște cu adevărat pe El. El trebuie să vină în tine! Dumnezeu și omul trebuie să devină una! Tu ești conștient de micimea ta.

Acum, înainte de încheiere, aș vrea să mă refer la celelalte două aripi. Serafimii zburau cu aceste două aripi. Priviți:

- fața lor era acoperită cu două aripi arătând respectul și închinarea în prezența sfințeniei lui Dumnezeu;

- picioarele lor erau acoperite cu alte două aripi, arătând umilința.

- cu celelalte două aripi ei puteau să zboare.

În această vedenie, Dumnezeu i-a arătat profetului cum trebuie să fie un slujitor adevărat. „Încetează să te mai uiți la Ozia! Iată exemplul pe care ți-l trimite El: acopere-ți fața în respect și închinare; acopere-ți picioarele în umilință și du-te și

lucrează!” Oh, ce exemplu! Isaia a privit mulți ani la Ozia, dar într-o zi l-a văzut eșuând, de aceea Dumnezeu a venit și i-a arătat ce să facă, dându-i exemplu pe acești serafimi. Atunci el a putut să plece în lucrare.

Tot așa s-a întâmplat și cu femeia samariteană. Ea a intrat în acțiune imediat ce Isus i-a spus că ea a avut cinci bărbați. Ea aștepta această slujbă, pentru că de patru sute de ani nu mai fusese niciun profet. Și iată că într-o dimineață când s-a dus la fântână ca să ia apă, ea s-a întâlnit cu realitatea așteptată.

Dumnezeu îl va scoate și înaintea noastră într-o zi, și nădejdea mea este că aceasta se va întâmpla chiar astăzi.

El a făcut aceasta pentru samariteancă atunci când nici nu se gândea: *„Dă-mi să beau!”* i-a zis Isus. Astfel a început discuția cu ea, pentru că El nu avea nimic cu care să poată scoate apă. Apoi Isus a spus că El poate să îi dea o apă după care nu-i va mai fi niciodată sete. În continuare, ei au vorbit despre drepturile religioase, apoi ea l-a spus:

„Părinții noștri s-au închinat pe muntele acesta: și voi ziceți că Ierusalim este locul unde trebuie să se închine oamenii.” (Ioan 4.20). Cine era El? Cuvântul. *„La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu.”* (Ioan 1.1).

„Căci Cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător, mai tăietor decât orice sabie cu două tăișuri:...” Vedeți, El nu mângâie doar, ci și taie. Până unde? *„până acolo că desparte sufletul și duhul, încheieturile și măduva, judecă simțirile și gândurile inimii.”* (Evrei 4.12). Acesta este Cuvântul, Cuvântul făcut trup. El i-a privit și le-a cunoscut gândurile pentru că El era Cuvântul viu și neschimbat. El este însă și astăzi Același. El nu se schimbă.

Și acest Cuvânt neschimbător a privit-o pe femeie drept în față. Ea era o femeie cu

reputație rea, astăzi ar fi numită prostituată. Astăzi putem întâlni o mulțime de asemenea fete tinere. Și samariteanca era poate o fată tânără și frumoasă, poate avea numai optsprezece ani, vârstă la care fetele de astăzi termină liceul. Dar ea apucase pe o cale greșită, nu avea niciun echilibru.

Și în dimineața aceea, s-a dus la fântână ca să ia apă, iar acolo a întâlnit un Om care s-a oprit și a vorbit cu ea.

Ea a fost foarte surprinsă de aceasta și a spus: „*Cum, Tu, Iudeu, ceri să bei apă de la mine, femeie samariteancă?*” Și mai mult, „Tu nu vezi ce fel de femeie sunt eu? De ce vorbești cu mine? Ce vrei?” Vedeți, ea era greșită.

Ce s-ar fi întâmplat dacă ea și-ar fi aruncat găleata și ar fi fugit în cetate, așa cum se întâmplă uneori în adunările pe care le țin eu, și când oamenii se ridică și pleacă înainte ca să știe ce vreau să spun? Dar ea nu a făcut așa! De ce? Pentru că ea posedea sămânța hotărâtă mai dinainte. Și când a început să vorbească cu Isus a observat că acel Om este interesant. Ce a urmat? El i-a spus lucrurile ascunse pe care le-a făcut ea, iar când a auzit aceste cuvinte, femeie a spus: „*Doamne, văd că ești proroc!*” (v.9). De unde a știut ea că stă în fața unui proroc? Pentru că ea știa Cuvântul care spune: „*Dacă este printre voi un proroc, Eu, Domnul, Mă voi face cunoscut lui. Și dacă ceea ce spune el este adevărul atunci să-l ascultați pentru că Eu l-am trimis.*”

Și ea i-a spus Domnului Isus: „Doamne, noi nu am mai avut de patru sute de ani niciun proroc. Dar văd că Tu ești Proroc.” „*Știu că are să vină Mesia, căruia I se zice Hristos: când va veni El, ne va spune toate lucrurile,*” pentru că acesta este semnul unui proroc. Iar Isus i-a răspuns: „*Eu, Cel ce vorbesc cu tine, sunt Acela.*”

Vedeți? Ea nu a sărit în sus strigând: „Nu vreau să ascult așa ceva! ci și-a acoperit fața rușinată: „Doamne, văd că sunt greșită!” Ea a cerut plină de umilință: „Doamne, dă-mi această apă, ca să nu-mi mai fie sete și să nu mai vin până aici ca să scot.”

Vedeți, cum își îmbracă Dumnezeu copiii Săi? Imediat după ce femeia samariteană a primit descoperirea că El este Mesia, a intrat în acțiune. Mai putea fi ea oprită? O, nu, tu nu ai fi putut s-o oprești. De ce? Pentru că a alergat direct în cetate și a început să spună: „*Veniți de vedeți un om, care mi-a spus tot ce am făcut; nu cumva este acesta Hristosul?*” Noi îl așteptăm pe Mesia și iată că El a sosit!” Și Biblia spune mai departe că oamenii din cetate au crezut din pricina mărturiei acelei femei. De ce? Pentru că ea avea o dovadă palpabilă. Experiența ei cu Isus a fost atât de puternică, încât ea a putut să influențeze pe oamenii din cetate ca să creadă că Isus este Mesia. De ce? Pentru că ea știa care este semnul unui proroc, iar acum, la fântână stătea un Om care-i spusese tot ce făcuse. Aceasta a făcut ca oamenii s-o creadă deși era o prostituată.

Oh, domnișoară, poate că tu nu ești ca femeia samariteancă, dar, oh, dacă ai putea să-L întâlnești pe acest Unul despre care vorbesc eu acum, cum ar influența viața ta pe colegii tăi!

Tinere, privește-l pe educatul și înțeleptul Pavel, care a avut o mare influență asupra întregii lumi religioase. El a fost trimis ca apostol pentru Neamuri, după ce L-a întâlnit pe acest Isus în Stâlpul de foc, deoarece știa că în fața lui stătea același Dumnezeu care scosese Israelul din Egipt. Oh, dacă ați putea să-L întâlniți și voi pe Acest Dumnezeu care este întotdeauna Același! Aceasta ne spune Biblia în Evrei 13.8: „*Isus Hristos este același ieri și azi și în veci!*” Ce influență puternică vei avea tu în biserica ta, în comunitatea ta și peste tot unde vei veni în contact cu oamenii, pentru că vei fi un om nou! Da, domnilor.

După ce L-au cunoscut personal, Petru a fost convins că Isus este Mesia. Noi aflăm din Biblie că el a pescuit toată noaptea fără să prindă nimic. Petru era pescar. El știa bine când poate să prindă peștii, dar pentru că Isus Se urcase pe corabia lui, a fost destul de amabil ca să stea liniștit și să-L asculte. El nu s-a ridicat să fugă de acolo. După ce Isus Și-a terminat mesajul, i-a spus să se depărteze de mal și să arunce mrejele, la care Petru a răspuns: „*Învățătorule, toată noaptea ne-am trudit, și n-am prins nimic.*” (Luca 5.1-11).

Câți Simoni sunt prezenți aici în dimineața aceasta? Oh, Simone, tu ai umblat de la metodiști la bapțiști, apoi de la penticostali la unitarieni, la trinitarieni, și cu toate acestea n-ai prins nimic. Nu vrei să stai doar puțin jos și să asculți liniștit? Cedează-ți doar câteva minute lui Hristos. Privește porunca pe care i-o dă Cuvântul lui Simon: *„aruncă-ți mrejele pentru pescuit!”* Când a auzit aceasta Simon a spus: *„toată noaptea ne-am trudit, și n-am prins nimic, dar la cuvântul Tău, vom arunca mrejele.”* *„Ceea ce spui Tu, mă depășește, nu pot să înțeleg cum voi reuși de data aceasta.”*

Nici eu nu-mi pot explica multe. Eu nu înțeleg mecanica, dar sunt interesat de dinamică, și deși nu știu cum face El aceste lucruri, Îl cred pentru că este făgăduința Lui.

Și Petru a lăsat jos năvodul deși știa că nu sunt pești. Dar pentru că Dumnezeu a spus că vor fi, a ascultat și a împlinit porunca Lui.

Voi spuneți: *„Eu am fost la altar! Am făcut asta și cealaltă. Am încercat și într-un fel și într-altul dar...”* Lasă jos năvodul, pentru că aceasta este porunca Lui! Și ce a făcut Petru când a văzut cât pește a prins? Mai întâi a căzut în genunchi în fața lui Isus, în închinare, plin de respect, apoi a strigat: *„Doamne, pleacă de la mine, căci sunt un om păcătos.”* Ce este aceasta? Închinare cu respect și umilință.

Ce i-a răspuns Isus? *„Nu te teme: de acum încolo vei fi pescar de oameni.”* El a plecat în lucrare, în cele din urmă dându-și viața pentru El. Oh, Doamne!

Orbul vindecat de Isus nu a putut să explice cum s-a petrecut acest lucru. El nu știa nimic despre Isus, dar când a fost cercetat de farisei cu privire la vindecare, a spus: *„Dacă este păcătos, nu știu; eu una știu: că eram orb, și acum văd!”* (Ioan 9.25). Ei l-au întrebat: *„Cine te-a vindecat?”* apoi i-au chemat și pe părinții lui și au vorbit cu ei. Preoții i-au amenințat spunând: *„Să nu participați la adunările lui Isus, deoarece El e un om nebun! Cine va merge după El, va fi excomunicat din biserică!”* Dar vedeți, la acest orb a venit Isus și l-a vindecat, iar părinții lui, de

teamă că vor fi dați afară din sinagogă, nu au vrut să spună nimic în legătură cu vindecarea fiului lor. Le era rușine. Atunci preoții l-au chemat pe tânăr și l-au cercetat. Părinții lui le-au spus preoților: „Este în vârstă, întrebați-l pe el.”

Tot ce au vrut să spună a fost că tânărul era într-adevăr fiul lor, că era orb din naștere, dar cum de vede, să le spună el. Oh, acesta este credinciosul prefăcut, fățarnic, căldicelul, omul de mijloc.

Și preoții i-au zis tânărului: „Cine te-a vindecat?” „Un Bărbat numit Isus din Nazare,” a răspuns el. Da, domnilor. El era umil; lucrarea era deja făcută. Și ei au continuat: „Dă slavă lui Dumnezeu. Omul acela este un păcătos.”

„El n-a urmat niciuna din școlile noastre și nu aparține la niciuna din organizațiile noastre. Nu are niciun carnet de membru și n-are nicio legătură cu noi, de aceea noi știm că este un păcătos!” Dar tânărul le-a răspuns: „Aici este mirarea, că voi nu știți de unde este, și totuși, El mi-a deschis ochii.” Acest om a făcut un lucru pe care nu l-a mai făcut nimeni altcineva de când este lumea: „El mi-a deschis ochii, iar voi, clericilor, voi care ar trebui să-L cunoașteți, voi care ar trebui să cunoașteți Cuvântul lui Dumnezeu, nu știți nimic despre El! Acest lucru este foarte ciudat!”

Ei nu știau acest lucru măcar că Biblia vorbește foarte clar despre ceea ce va face El atunci când va veni: „Atunci se vor deschide ochii orbilor, șchiopul va sări ca un cerb...” (Isaia 35.5-6).

Ar fi trebuit ca ei să vadă descoperirea Cuvântului, și cu toate acestea nu l-au recunoscut. Dar băiatul orb l-a recunoscut. Ce a făcut el? A trecut la fapte. El a fost gata să depună mărturia sa în fața preoților, a consiliului, da, el era în stare să facă orice, deoarece l-a recunoscut pe Dumnezeu și s-a umilit pe sine înaintea Sa. După aceea a intrat în lucrare depunând mărturia sa. Acesta este exemplul unui slujitor adevărat.

Ar trebui ca Stâlpul de Foc să ne pună în lucrare și pe noi, cei din timpul sfârșitului, așa cum am putut vedea legitimarea Cuvântului făgăduit pentru ceasul acesta. El ar trebui să pună în lucrare întreaga biserică a lui Dumnezeu. Dar tocmai aici este necazul, pentru că organizația noastră spune: „O, stai puțin! Bărbatul acela nu face parte din gruparea noastră. El ne vorbește despre Numele lui Isus de aceea este un renegat...” Vedeți? Ei nu pot să vadă realitatea.

Semnul, oh, semnul venirii Lui este aproape. Știința spune că mai sunt trei minute până la miezul nopții (și această afirmație a fost făcută cu câțiva ani în urmă). Deci s-ar putea ca noi să fim deja la miezul nopții. Noi nu știm timpul când se va aprinde pulberea din butoi. Priviți atenți la alegerile care vor avea loc mâine. S-ar putea ca ele să participe la acest lucru. Oh, când butonul va fi apăsat, fiecare bombă va pleca spre direcția hotărâtă dinainte, dar atunci Biserica nu va mai fi pe pământ. Și dacă acest lucru se poate întâmpla oricând iar miresa trebuie să plece înainte de acel eveniment, cât de departe poate fi acest lucru?

Noi putem vedea deja împlinirea făgăduințelor Lui cu privire la slujba Sa din zilele din urmă, putem vedea aceasta în fiecare zi și în fiecare noapte, aceasta dovedind că venirea Lui este aproape. Tot ce-ar trebui să facem noi, este să ne umilim înaintea Sa, apoi să intrăm în lucrare. Acesta-i adevărul. Cuvântul împlinit ar trebui să pună pe toți în lucrare.

Noi, asemenea profetului Isaia, am putut vedea rezultatele pe care le obțin toți aceia care se înalță singuri și care zic: „Păi, dacă acest lucru va avea loc vreodată, numai în organizația noastră se poate întâmpla.” Așa spun toți.

După învierea copilășului din Mexic, mi s-a luat un interviu. Cu mine era și fratele Jack. Acel copilăș murise dimineața la ora 9 și a fost readus la viața seara la ora 11. Eu l-am trimis pe fratele Jack să se roage pentru el, deoarece mama sa, încerca disperată să ajungă la mine pe platformă. Afară ploua foarte tare. Fratele Espinoza (eu îi spuneam „Manana” pentru că era foarte încet) împărțise toate numerele de rugăciune și ca urmare nu a mai avut nici măcar un bilet pentru acea mamă tânără cu copilășul mort. El mi-a spus că Billy nu are destui ușieri ca s-o țină pe loc,

deoarece vrea să ajungă la mine.

Și eu i-am spus: „Această femeie nu m-a văzut niciodată. Deci nu mă cunoaște.” Apoi m-am întors spre fratele Jack și i-am zis: „Frate Jack, du-te și roagă-te pentru bebelușul acelei femei. Ea nu mă cunoaște, așa că nu îți va da seama că nu sunt eu.”

În timpul acesta, femeia fugea printre picioarele oamenilor de ordine apropiindu-se tot mai mult de platformă. Ea o femeie tânără, poate la primul copil. Părea în jur de 20 de ani și era foarte frumoasă. Și eu l-am trimis deci pe fratele Jack să se roage pentru copilășul ei mort: „Du-te și roagă-te tu pentru el, deoarece ea nu mă cunoaște.” Prin faptul că vorbeam prin traducător, ea nu putea să știe dacă eu sunt sau nu bărbatul care pleacă să se roage pentru copilul ei.

După ce fratele Jack a plecat, am privit și deodată mi-am dat seama că am o vedenie, în care l-am văzut pe copilășul mort zâmbind. Atunci am strigat: „Nu mai este nevoie să te duci, frate Jack. Aduceți femeia aici.” Câteva minute mai târziu, băiețelul mort era viu, după ce mi-am pus mâinile peste el. Imediat după aceasta, femeia a intrat în acțiune. Ea s-a dus la medicul care îi dăduse hârtia care dovedea că copilășul ei decedase dimineața la ora 9 în cabinetul lui, din cauza unei pneumonii. În seara aceleași zile însă, fiul ei a revenit la viață pentru că ea a perseverat în credință. Dar pentru ca să primească, ea a trebuit să insiste, să stăruiască. Acolo era ceva real, care i-a dat curaj, și anume convingerea că dacă băiatul acela orb a putut să primească vederea, atunci și pruncul ei poate fi înviat din morți! Mie îmi place aceasta. O, Dumnezeule, dă-ne cât mai mulți oameni de felul acesta.

Ea era catolică, de aceea a venit sus cu rozariu. Eu am privit-o și i-am spus: „Nu ai nevoie de ele.” Eu i-am spus aceasta fără s-o disprețuiesc. Eu nu am disprețuit nici acele mărgelile, ci i-am spus simplu că nu are nevoie de ele.

Acesta este Dumnezeu în care ne încredem noi! Nu ceva formal. Nu o rugăciune

metodistă, prezbiteriană sau strigătele de la penticostali. Acesta este Dumnezeu în care ne încredem noi, nu rozariul catolic sau altceva de felul acesta. Noi credem în Dumnezeu, în Dumnezeul cel viu, prin Cuvântul Său. Și noi știm că Cuvântul este Dumnezeu. El trebuie să producă viață pentru că El este o Sămânță.

Profetul Isaia a putut să vadă ce se întâmplă cu denominațiunile care încearcă să ia locul slujbei. Ele nu puteau face aceasta. Ele se pierd din cauza crezurilor lor. Oamenii din denominațiuni își pun nădejdea în crezuri și sunt convinși că sunt bine. Și noi am văzut cum bărbați ca Ozia, încearcă să ia locul celui uns în slujbă, ceea ce îi face să dea greș. Mulți dintre ei se îmbolnăvesc cu nervii, devin bețivi. De ce? Pentru că încearcă să ia locul unei slujbe unse, încearcă s-o imite. În loc să posede Cuvântul despre care vorbesc, și să aștepte chemarea și trimiterea lui Dumnezeu în slujbă, ei aleargă în roiuri mari, construiesc organizații și sunt plini de înțelepciune omenească. Ei caută mărirea și strălucirea ecranelor de la Hollywood și apoi predică spunând: „Venirea Domnului este aproape.” Eu am putut să văd oameni care și-au pierdut chemarea lor, tocmai pentru că au încercat să ocupe un alt loc pentru care nu au însă nicio chemare, întocmai ca Ozia. Noi am văzut multe exemple: astfel, am văzut că unitarienii încearcă să-i câștige pe trinitarieni la ei, iar trinitarieni încearcă să-i atragă pe unitarieni la ei. Fiecare dintre ei încearcă să facă un lucru pentru care nu sunt chemați să-l facă. Ei încearcă să se câștige unii pe alții.

Dumnezeu a spus: „*Propovăduiți Evanghelia.*” Dovediți puterea Duhului Sfânt. Cum? „*Iată semnele care vor însoți pe cei ce vor crede...*” (Marcu 16.15-18).

Domnul nu a spus niciodată: „Duceți-vă și construiți biserici mari și școli.” Eu nu am nimic împotriva acestor lucruri, dar biserica are o altă chemare. Și noi am văzut ce se întâmplă cu cei care încearcă să ocupe un alt loc ce nu le aparține, pentru care nu sunt hotărâți mai dinainte.

Acesta este exemplul vostru, lucrătorilor. Noi îl avem în față în fiecare clipă. De aceea, să nu priviți niciodată la un om, ci uitați-vă numai la Dumnezeu. Luați-vă privirea de la om și îndreptați-o spre Dumnezeu!

Niciodată să nu spuneți influențați de cineva sau ceva: „Oh, slavă lui Dumnezeu! Domnul îmi vorbește și-mi spune: „Așa vorbește Domnul: fă așa și așa.” Și când colo nu se împlinește niciodată ceea ce ai spus. Să nu încercați niciodată să vă închipuiți lucruri despre care nu știți nimic. Nu faceți așa ceva, deoarece este periculos! Dacă faci aceasta, vei fi lovit cu lepră spirituală, cu necredință. Același lucru se întâmplă și cu denumirile voastre, dacă încercați să zidiți voi singuri, ca să primiți o pană la pălărie și astfel să fiți un prezbiter.

Fii ca David, care spunea: „*eu vreau mai bine să stau în pragul Casei Dumnezeului meu, decât să locuiesc în corturile răutății!*” (Psalmul 84.10).

Da, mai bine să fiu o ștergătoare de picioare. Oriunde mă chemi Doamne, îngăduie-mi să fiu cea bună ștergătoare de picioare pe care ai avut-o vreodată. Dacă oamenii trebuie să-și ștergă picioarele de mine, lasă-mă să fiu o ștergătoare adevărată. Eu voi curăța picioarele și nimic mai mult.”

Aceasta a făcut Isus când a venit pe pământ. El a devenit Ștergătoarea de picioare a lui Dumnezeu. Și El era Fiul lui Dumnezeu. Atunci cine ești tu, episcopule, sau tu, responsabilule, când Isus a devenit un slujitor, o ștergătoare de picioare în pragul Casei lui Dumnezeu? Oh, Doamne! Iar noi ne gândim că suntem cineva, pentru că avem un doctorat sau am făcut o facultate.

Uitați-vă și vedeți ce a făcut Exemplul vostru! Nu privi la ceea ce a făcut episcopul, sau prezbiterul care a fost înaintea ta. Poate că el a fost un om bun, dar nu aceasta contează, tu trebuie să privești la Dumnezeu!

Isaia a văzut vedenia, care a avut un efect puternic asupra lui. Serafimii din vedenie își acopereau cu două aripi fețele = închinare și respect în prezența lui Dumnezeu. Cu două aripi picioarele = umilință, și cu două aripi zburau = acțiunea, intrarea în lucrare. Ce a înțeles Isaia din această vedenie? Că nu ai voie să-ți pui încrederea în niciun om. Când vezi că el părăsește Cuvântul lui Dumnezeu, îndepărtează-te de el! Rămâi cu Dumnezeu! Dumnezeu este Cuvântul, deci tu

rămâi cu Cuvântul și în felul acesta rămâi de fapt cu Dumnezeu.

Frați lucrători, aș vrea ca ceea ce vă voi spune acum, să pătrundă adânc în inima voastră: Ce i s-a întâmplat profetului? Vedeți, el era ales să fie profet încă înainte de întemeierea lumii. Cuvântul spune: „*Căci lui Dumnezeu nu-I pare rău de darurile și chemarea făcută.*” (Romani 11.29). Deci darurile și chemarea sunt fără pocăință. Dar Isaia era un profet. Slujba de episcop, este mai mică decât slujba de profet. La fel învățătorul, evanghelistul sau păstorul. Și Isaia, care era un profet al Domnului, în clipa când a avut vedenia puternică a exclamat că este un păcătos.

El nu a plecat spunând: „Dă, slavă lui Dumnezeu! Aleluia, ce am văzut îmi ajunge. Laudă lui Dumnezeu acum voi merge afară!” și nu a spus nici „O, eu nu pot asculta de o asemenea vedenie! De fapt cred că am avut o iluzie mintală, pentru că ceea ce am văzut eu nu este în legătură, în concordanță cu ceea ce au spus profeții!” Nu, el nu a spus așa ceva. Dimpotrivă, el a învățat din ceea ce a văzut. El a înțeles ce a vrut să-i spună Dumnezeu prin acea vedenie. De ce? Pentru că el posedea sămânța spirituală la fel ca femeia de la fântână și ca toți ceilalți copii ai lui Dumnezeu. Ei erau hotărâți mai dinainte pentru aceasta. Acesta este motivul pentru care a putut să înțeleagă. El a văzut unde a ajuns Ozia, acest mare împărat, pentru că a încercat să-și închipuie că poate ocupa un loc care nu-i aparținea, el a ajuns în casa leproșilor! Apoi l-a văzut pe Dumnezeu stând în mijlocul slujitorilor Săi pe care i-a îmbrăcat, după care i-a trimis afară. Aceasta l-a făcut să strige: „Sunt un păcătos!” Aceasta este mărturisirea, după care a urmat timpul pentru curățire.

Acesta era Isaia, un profet recunoscut în casa lui Ozia. Mă înțelegeți? Dar vedenia pe care a avut-o, l-a determinat să strige: „*Vai de mine! Sunt pierdut, căci sunt un om cu buze necurate, locuiesc în mijlocul unui popor tot cu buze necurate, și am văzut cu ochii mei pe Împăratul, Domnul oștirilor!*” (Isaia 6.5).

Oh, frate lucrător, poți să vezi aceasta? „Ochii mei au văzut rânduiala lui Dumnezeu.”

Apoi a urmat curățirea: „*unul dintre serafimi a zburat spre mine cu un cărbune aprins în mână, pe care-l luase cu cleștele de pe alta.*” și a venit să-l curățească pe Isaia, după ce acesta a mărturisit că este necurat deoarece și-a ales ca exemplu un om în loc să privească la Dumnezeu!

În loc să privească în Cuvânt, el s-a uitat la un crez. Ce face acest crez cu tine? Te face să dai înapoi, să fii „un om cu buze necurate!” Și serafimul a luat un cărbune aprins, i-a atins gura și i-a spus: „*Atingându-se cărbunele acesta de buzele tale, nelegiuirea ta e îndepărtată și păcatul tău este ispășit.*”

Observați rânduiala: Serafimii nu i-au adus o carte, un catehism. Vedeți, Dumnezeu nu-și pregătește slujitorii prin cărți și catehisme ci prin focul curățitor de pe altar.

Isaia a strigat: „Vai de mine! Eu am păcătuit pentru că m-am încrezut într-un om, iar acum, văd că rânduiala Domnului este alta!” Și serafimul l-a curățit cu un cărbune aprins.

Nu este minunat că Isaia s-a recunoscut și a spus că este un păcătos? Și ați văzut ce a făcut Dumnezeu în clipa când el s-a recunoscut un păcătos? Isaia a recunoscut că este un păcătos, și și-a mărturisit greșeala pe care a făcut-o, că și-a luat ca exemplu un om. Ce a urmat? El a fost curățit prin atingerea de cărbunele aprins. Nu printr-o enumerare de crezuri, nici cu o rugăciune pe rozariu, nici prin semnarea unei afaceri istorice! El l-a curățit cu cărbunele aprins, cu o lucrare prezentă.

Și Petru a spus în Fapte 2.39, că: „*Căci făgăduința aceasta este pentru voi, pentru copiii voștri, și pentru toți cei ce sunt departe acum, în oricât de mare număr îi va chema Domnul, Dumnezeul nostru.*” Același Duh Sfânt, Același Isus care a venit în formă de Duh Sfânt în ziua de Rusalii, acesta este singurul proces de curățire pe care-l folosește Dumnezeu în pregătirea slujitorilor Săi.

Isaia a văzut rânduiala. El a văzut cum trebuie să acționeze un slujitor pregătit de Dumnezeu. El a văzut cum își pregătește Dumnezeu slujitorul și cum îl așează în ordine.

Și acum priviți ce urmează după curățire. Ce a urmat? Însărcinarea. După mărturisire și curățire, Domnul a întrebat: „*Cine va merge pentru Noi?*” *Eu am răspuns: „Iată-mă, trimite-mă!”* (Isaia 6.8).

Tineri și tinere, viața este înaintea voastră, de aceea, haideți să mergem la altar în dimineața aceasta. Haideți să mergem pentru câteva minute în casa lui Dumnezeu. Voi, oameni de afaceri, casnice, lucrători, haideți să mergem la Casa lui Dumnezeu.

Pe undeva ceva nu este în ordine. Vedeți? Voi ați avut prea multe ambiții firești în lume, și chiar și în creștinism. Tinerilor, mie îmi pare rău pentru voi! Pentru că nu știți încotro să mergeți. Unul zice una; altul zice altceva; unul strigă: „Ave Maria!” și altul nu este de acord; unul aderă la biserica asta, altul la cealaltă.... Dar toate acestea sunt greșite, deoarece Dumnezeu a dovedit desăvârșit că ele toate sunt moarte.

Acum, haideți să mergem în casa lui Dumnezeu, să ridicăm un altar în inima noastră și să privim la ceea ce ne spune Isus care este Cuvântul. Atunci vom putea spune și noi: „Iată-mă, trimite-mă!” „Doamne, pe mine trimite-mă acasă, ca să fiu o soție bună.” „Pe mine, trimite-mă la școală ca să fiu o adolescentă mai bună.” „Pe mine, trimite-mă la amvon ca să fiu un slujitor deosebit.” „Pe mine trimite-mă la magazinul meu, ca să fiu un afacerist deosebit.” Voi puteți realiza toate acestea numai dacă priviți spre adevăratul vostru Exemplu, care este Isus Hristos.

Isaia a spus: „*Iată-mă, trimite-mă!*” Când? După ce s-a umilit și după ce a văzut rânduiala lui Dumnezeu în punerea în slujbă a unui slujitor al Său. El a văzut cum îl însărcinează Dumnezeu pe slujitorul Său, după ce mai întâi acesta trebuie să fie smerit, respectos și apoi poate pleca în lucrare. După ce a trecut prin aceste faze

de curățire, Isaia a putut spune: „Iată-mă, trimite-mă!”

Să ne plecăm puțin capetele: (un frate vorbește într-o limbă străină, iar o soră aduce talmăcirea).

„Când cărbunele aprins a atins profetul,

Făcându-l curat pe deplin,

Când glasul lui Dumnezeu a zis:

„Cine va merge pentru Noi?”

Atunci el a răspuns:

„Stăpâne, trimite-mă pe mine!”

Vorbește, Domnul meu, Vorbește, Domnul meu!

Vorbește-mi și-Ți voi răspunde repede:

Vorbește, Domnul meu, Vorbește, Domnul meu!

Vorbește și eu voi răspunde:

„Doamne, trimite-mă pe mine!”

(Fratele Branham începe să fredoneze: „Vorbește Domnul meu!”)

Adolescentule, gândește-te la aceasta în timp ce fredonezi cântecul acesta. Gâндиți-vă la aceasta și voi, oamenilor de afaceri, voi, casnicilor, și voi, lucrătorilor. Noi ne aflăm în Casa Domnului.

Priviți și vedeți Exemplul vostru: pe serafimi. Gâндиți-vă că noi suntem la sfârșitul timpului. Timpul se va revărsa în curând în veșnicie, poate pentru tine chiar azi. Noi nu știm când trebuie să plecăm. Gâндиți-vă la aceasta.

Există cu milioanele în păcat și rușine,

Și sunt muribunzi (priviți pe străzi).

Ascultați la plânsul lor amar și trist,

Grăbește, frate, grăbește în ajutorul lor,

Răspunde repede: „Stăpâne, iată-mă!”

Oh, Domnul meu, vorbește, oh, vorbește....

Spune-o din toată inima ta. Unde ești Isaia?...și eu mă voi grăbi să-Ți răspund Ție: Vorbește Domnul meu! Unde sunteți voi, metodiștii, baptiștii, penticostalii?

Doamne, vorbește și eu voi răspunde:

„Doamne, trimite-mă pe mine!”

Poți să spui aceasta cu toată convingerea? Vrei cu adevărat aceasta acum, când El vorbește inimii tale?

Vorbește, Domnul meu, oh, vorbește Domnul meu...

Dacă El îți vorbește în timp ce se cântă această cântare („Voi răspunde repede”), îți vei ridica mâna spunând: „Trimite-mă, Doamne! Trimite-mă, Doamne!”? Dumnezeu să vă binecuvânteze!

Domnul meu, vorbește, Domnul meu,

Vorbește și eu voi răspunde.

„Lasă-mă să fiu o influență bună pentru cei din jurul meu, Doamne!” Eu nu pot face aceasta decât atunci când mă curățești Tu. Trimite Îngerul Tău, chiar acum, Doamne, ca să mă curățească!

Vorbește, Domnul meu, oh, vorbește, Domnul meu,

Vorbește și eu voi răspunde.

Îți voi răspunde Ție:

Oh, vorbește, Domnul meu,

Vorbește, Domnul meu.

Cu mâinile ridicate: „Și eu voi...” Aceasta arată că El vorbește. Facă Domnul ca Focul Său să vină și să vă curățească.

Vorbește, Domnul meu! Vorbește, Domnul meu!

Doamne Isuse, în timp ce se cântă cântarea „Vorbește și eu voi răspunde repede”, mâinile noastre se ridică spre Tine. Desigur, Doamne. Tu vorbești încă! Trimite Îngerul cu cărbunele aprins ca să-i pregătească pe slujitorii Tăi, Doamne, pentru însărcinarea care stă în fața lor.

Isaia știa că pentru a-și îndeplini slujba de profet are nevoie de mai mult decât a avut până atunci. El trebuia să aducă răspunsul lui Dumnezeu pentru ziua aceea. La fel este și cu noi, Doamne, noi avem nevoie de mai mult ca să putem aduce răspunsul pentru ziua aceasta. Acesta este motivul pentru care avem nevoie de Hristos în noi. Trebuie să locuiască El însuși în noi, pentru a răspunde la toate întrebările. Îngăduie Doamne, ca Duhul lui Hristos, Duhul Sfânt să vină în fiecare inimă. Curățește-ne de toată necredința, Doamne! Curățește-ne de crezurile noastre, de părerile noastre, de prostia noastră, de această lume! Curățește-ne pe deplin și pune în noi Cuvântul Tău. Ajută-ne să cugetăm zi și noapte numai la El. Fie ca răspunsul nostru să vină imediat ce inimile noastre vor fi pe deplin curățite. Îngăduie ca Îngerul Tău să atingă cu cărbunele aprins fiecare inimă din locul acesta, care îl așteaptă pe El. Îngăduie aceasta, Doamne.

Acum, cu capetele plecate, și cu mâinile și inimile îndreptate spre Dumnezeu, chiar aici, în casa lui Dumnezeu, unde este prezent Duhul Sfânt și poala hainei Lui umple clădirea, haideți să-L acceptăm, să-L primim pe El, Exemplul nostru, astfel încât să simțim atingerea Lui în timp ce vom cânta din nou:

Când cărbunele aprins a atins profetul,

Făcându-l curat pe deplin...

Haideți, să cântăm încă o dată în timp ce stăm cu capetele plecate înaintea Lui, și să Îl lăsăm pe Îngerul lui Dumnezeu să ne curețe de toată murdăria și deșertăciunea lumii.

Oh, voi, fetelor și băieților de liceu, voi, tinerilor din Shreveport, voi, bătrânilor, care sunteți oameni buni și veniți din Sud, voi care sunteți obișnuiți cu Evanghelia de modă veche, puteți vedea în dimineața aceasta că Dumnezeu are pentru voi ceva ce biserica de astăzi nu vă poate da? Îl veți primi voi în inima voastră ca să vă curețe? Voi trăiți printre oameni care merg la dans și fac tot felul de lucruri rușinoase, apoi au pretenția că sunt „membrii bisericii”, aducând de fapt murdăria lumii și în biserică. De la catolici care este prima biserică organizată, până la pentecostali, toți sunt vinovați. Toți, fără nicio excepție.

Vedeți unde am ajuns? Noi avem școli mari în care să educăm lucrătorii, dar acestea nu au făcut decât să ne încurce. Haideți să aruncăm toate acestea ca și apostolul Pavel.

El spunea: *„Sunt bine încredințat că nici moartea, niciviața, nici îngerii, nici stăpânirile, nici puterile, nici lucrurile de acum, nici cele viitoare,*

nici înălțimea, nici adâncimea, nici o altă făptură, nu vor fi în stare să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu, care este în Isus Hristos, Domnul nostru.” (Romani 8.38-39).

Și: *„uitând ce este în urma mea, și aruncându-mă spre ce este înaintea,*

alerg spre țintă, pentru premiul chemării cerești a lui Dumnezeu, în Hristos Isus.”
(Filipeni 3.13-14).

Oh, Doamne! Credeți acum, în timp ce ne închidem ochii și ne deschidem inimile spre El, și cântăm:

Când cărbunele aprins a atins profetul,

Făcându-l curat pe deplin,

Când glasul lui Dumnezeu a zis:

„Cine va merge pentru Noi?” Atunci el a răspuns:

„Stăpâne, trimite-mă pe mine!”

Oh, vorbește, Domnul meu, vorbește.

Acum, haideți să ne ridicăm mâinile spre El și să credem.

Vorbește, vorbește, Doamne,

Eu mă voi grăbi să-Ți răspund:

/: Vorbește, Domnul meu!:/

Vorbește și eu voi răspunde: „Doamne, trimite-mă!”

Da, vorbește Domnul meu!

Să ne rugăm acum. Fratele Don să vină aici și să ne conducă în rugăciune.

Vorbește și eu mă voi grăbi să-Ți răspund!

- Amin -